

GILLETTE EN HET GETAL DRIE

Het getal drie volgde me elke dag.

Elk moment.

En telkens wanneer ik het het minst verwachtte, verscheen het.

Een paar dagen geleden merkte ik bij het wakker worden een kleine zwelling op onder de rechterkant van mijn kaak.

Ongeveer zo groot als een bal.

Mijn vrouw vroeg me wat het was.

Ik gaf haar het enige antwoord dat zin had.

Omdat ik al een tijdje niet meer op reis ben geweest — misschien door het wachten, misschien uit noodzaak, misschien door een overmatige aanmaak van testosteron — had een derde bal besloten te groeien.

En ik was niet degene die koos waar hij kwam te zitten.

Mijn vrouw glimlachte.

Ze zei dat ik moest ophouden de idioot uit te hangen en naar een dokter moest gaan.

Maar wat voor dokter?

Een huisarts?

Een ziekenhuisarts?

Een specialist?

De huisarts wist weinig en leek van experimenten te leven.

De ziekenhuisarts leefde van snelle ingrepen, zonder de plicht iets te bewijzen.

De specialist vroeg geld en was dus niets voor mij.

De huisartsenpost leek de beste van de slechtste mogelijkheden.

Een vrouwelijke arts deed de deur open en vroeg wat ik wilde.

Ik stond nog buiten het hek.

“Ik weet dat de groente- en fruitwinkel hiernaast is”, zei ik, “maar is dit echt de huisartsenpost?”

“Ja. Wat wilt u?”

“Twee kilo bananen. Als u me binnenlaat, zeg ik u welke soort.”

Ze glimlachte en deed het hek open.

Toen zag ze mijn gezicht en mijn derde bal.

Er verschenen handschoenen.

De plek werd onderzocht.

De bof werd meteen uitgesloten.

Die had ik al overleefd toen ik vier was.

Het oordeel kwam.

Een ontstoken lymfeklier.

Die moest onmiddellijk worden onderzocht.

Operatie “Gegarandeerd inkomen voor artsen” was officieel begonnen.

Drie recepten:

Een antibioticum.

Een steroïde.

Een echografie.

En de afspraak om over drie dagen terug te komen voor verder onderzoek.

Toen pakte ze een vel papier en begon instructies te schrijven over hoe de echografie moest worden uitgevoerd.

Ik glimlachte.

“Weet u echt zeker dat uw collega geschreven instructies nodig heeft om te weten hoe een echografie werkt?”

“U hebt gelijk”, antwoordde ze.

Toen kwam de onvermijdelijke vraag.

“Wat doet u voor de kost?”

“Ik ben patiënt.

Maar ik breng de meeste tijd door in groente- en fruitwinkels.”

Ik stond op.

“Ik ga naar huis.

Ik behandel mezelf met knoflook.

En dan laat ik het u weten.

U hoort bij de gelukkige weinigen die echt hun pensioen zullen halen.

Zodra de mensen de effecten ontdekken, hebben veel van uw collega’s misschien een nieuw beroep nodig.”

Toen ik thuiskwam, stond mijn vrouw te wachten.

Bezorgd.

Ze wilde weten wat de diagnose was.

Ik zei dat ze zich geen zorgen hoefde te maken.

Binnenkort zou ik weer op reis gaan.

En de zwelling zou waarschijnlijk verdwijnen.

Misschien zelfs nog voordat het vliegtuig landde.

Ferdinando